

LPAC Webcast 11. september 2015:

Vi må se fremad og kæmpe for konstruktiv fred. Uden Glass/Steagall fører Wall Streets bankerot til 3. Verdenskrig

LPAC Webcast fredag, 11. september 2015

Idet vi reflekterer over datoen i dag, må vi se fremad og kæmpe for konstruktiv fred. Wall Streets bankerot vil føre til Tredje Verdenskrig uden en lovmæssig konkursbehandling under en ny Glass/Steagall-lov.

Aftenens webcast blev optaget forud. Video kan ses her: https://www.youtube.com/watch?v=dLNNvXyo_Ec

Matthew Ogden: God aften.

Dette er LaRouchepac.com's ugentlige fredagswebcast. Jeg er Matthew Ogden, og jeg er aftenens vært. Med mig i studiet har jeg Jeffrey Steinberg fra *Executive Intelligence Review*, samt Jason Ross fra LaRouche PAC Videnskabsteam. Vi tre havde et langt møde med hr. LaRouche og fr. Helga LaRouche umiddelbart før vi optog denne udsendelse. Denne udsendelse er optaget forud pga. begivenheder, der finder sted oppe i New York City i denne weekend, som Jeff personligt vil deltage i, men emnet for vores udsendelse i aften er af afgørende betydning.

Det er naturligvis den 11. september 2015 i dag, hvilket markerer 14-års dagen for de meget tragiske begivenheder den 11. september 2001 i New York City og i Pentagon. På denne årsdag, denne tragiske årsdag, kunne den ironi, som verden i øjeblikket konfronteres med, ikke være tydeligere. På den ene side har vi den russiske præsident Putin, der åbenlyst og klart er ved at forberede en eller anden form for aggressiv militærkampagne, eller noget andet, for at knuse ISIS, knuse al-Nusra, og foretage en afgørende indgriben i situationen i Syrien. Dette gør han samtidig med, at han opfordrer til en stor, global alliance mellem magtfulde nationer for at udslutte truslen

om militær jihadist-terrorisme, én gang for alle, både i dette område, i Syrien og Irak, og i hele verden.

Samtidig fortsætter den amerikanske præsident Barack Obama med at mørklægge den klare og åbenlyse saudiske rolle i finansieringen af, ikke alene angrebene den 11. september – de oprindelige angreb 11. september 2001 – men også den fortsatte svøbe af militær Wahhabist-jihadist-terrorisme og -ideologi over hele verden. Præsident Obama fortsætter med at mørklægge de skæbnesvangre 28 sider af Den Fælles Kongresundersøgelsesrapport om angrebene den 11. september, til trods for, at han, ved to forskellige lejligheder, har lovet medlemmer af familierne til ofrene for 11. september, at han ville frigive disse dokumenter; dokumenter, der oprindeligt blev hemmeligstemplet af George Bush og Dick Cheney. Og for at strø salt i såret havde han den frækhed at invitere den saudiske Kong Salman til USA til dennes første statsbesøg og være hans vært i Det Hvide Hus nøjagtig en uge før årsdagen den 11. september, og således fortsætte med at give sin stiltiende støtte til den saudiske støtte til denne race af militant jihadistisk terrorisme i hele verden – og ligeledes til den wahhabistiske ideologi, der fortsat avler denne terrorisme i hele verden.

Denne adskillelse, denne ironi, som vi nu ser blive udspillet på scenen i Syrien, men som er ved at blive fokuspunkt for en strategiske situation i verden, blev af hr. LaRouche, under dennes diskussion med LaRouche PAC Komite for Strategisk Politik forgangne mandag,¹ som I har set på denne webside, som en situation, hvor vi ser den russiske præsident Vladimir Putin som en aktive

¹ <https://larouchepac.com/20150907/lpac-policy-committee-september-7-2015>

spiller på scenen, der opererer ud fra en fordelagtig position. Og vi ser præsident Obama operere ud fra en position af svaghed, hvor han reagerer til den dagsorden, der sættes af præsident Putin.

Et betydningsfuldt element i denne svaghed er den kendsgerning, at Wall Street, og hele det transatlantiske Wall Street-system, er håbløst og totalt bankerot, og Obama repræsenterer dette system, der nu er ved at kollapse om ørerne på ham.

Et andet element af denne svaghed er selvfølgelig, at man fortsat slår på trommer for at få de 28 sider af 11. sept.-rapporten frigivet, og disse trommehvirvler lyder stadig højere. Der er naturligvis fortalere for denne frigivelse i både USA's Repræsentanternes Hus og i USA's Senat, med kongresmedlem Walter Jones, der sponsorerer et lovforslag i Huset, og med senator rand Paul i Senatet. Men flere og flere mennesker i hele landet er begyndt at gå med i denne indsats. Og jeg ved, at dette vil være blandt de spørgsmål, som vil blive fremlagt og diskuteret ved denne konference, der vil finde sted i denne weekend i New York City. Dette vil blive en betydningsfuld, international konference, sponsoreret af Schiller Institutet, den næste i en række af de fortsatte Nyt Paradigme-konferencer, og som finder sted nu på lørdag, den 12. september, og jeg ved, at Jeffrey Steinberg vil være blandt deltagerne i denne begivenhed, med samt yderligere fremtrædende personer, inklusive fhv. justitsminister Ramsey Clark² og fhv. senator Mike Gravel³ – dette meddeltes netop i en e-mail, der blev sendt i går fra Schiller Institutet. Mike Gravel er berømt for sin rolle i afsløringen af de såkaldte Pentagon-dokumenter⁴, o.a. Der vil også være andre deltagere.

Denne konference har titlen: »Skabelse af et Fredsparadigme: En Ny Æra for Menneskeheden, i hvilken vi alle bliver virkeligt menneskelige«, og hr undertitlen: »Opgøret mellem de to paradigmer er nu«. Konferencen finder sted fra kl. 13 til kl. 21 i morgen aften, lørdag, den 12. september, og er åben for deltagere. Man skal blot indregistreres på forhånd ved at kontakte vores New York City-kontor. Konferencen vil også blive sendt live over YouTube og vil være til rådighed både, mens den finder sted, og i optaget arkivform.

Betydningen af denne konference er, at den finder sted i New York City, på Manhattan, umiddelbart før den kommende åbning af De forenede Nationers Generalforsamling i år. Denne åbning vil officielt finde sted i næste uge, tirsdag, den 15. september, og en masse foreløbige ting vil finde sted i løbet af denne uge og den følgende uge, men statsoverhovederne fra alle de deltagende lande vil begynde at ankomme den 24. september. Forhandlinger vil finde sted fra den 24. til den 27., og dernæst vil de

store taler, som man kender fra FN's generalforsamlinger, finde sted mellem den 27. og den 6. oktober.

På dette tidspunkt ønsker hr. LaRouche at understrege, at i løbet af den næste måned, med start den 12. sept. med denne Schiller Institut-konference i morgen og fortsættende hele vejen igennem til afslutningen af møderne i FN's Generalforsamling den 6. okt., – det betyder, at Manhattan vil blive tyngdepunktet for verdenspolitiske diskussioner og politisk beslutningstagning, og det såkaldte (LPAC-)Manhattan-projekt, årsdagen for hvis begyndelse, som hr. LaRouche indledte, nærmer sig, og som betød koncentrationen af vores bevægelses indsats til New York City, vil blive en betydningsfuld spiller i at forme forløbet af disse diskussioner og politiske beslutningstagning.

Naturligvis, som vi nævnte i sidste uge, så fortsætter cirkuleringen af appellen, som Helga Zepp-LaRouche skrev, og som fortsat underskrives af fremtrædende personer, både i USA og i hele verden, med det beslutningspunkt, at et nyt paradigme må skabes, hvis verden skal overleve og ikke blive konfronteret med Tredje Verdenskrig. Og det faktum, at FN's Generalforsamling vil blive et knudepunkt, og måske den sidste chance, for at redde menneskeheden fra denne form for selvdestruktion.

Så dette er til rådighed på LaRouchePAC websiden og andetsteds, og vi refererede dette i substantiel form i sidste uge. Vi beder om, at I fortsat hjælper os med at cirkulere denne appel.

Efter denne introduktion vil vi nu få nogle åbningsbemærkninger fra Jeff Steinberg i aften, som vil gennemgå nogle af de punkter, som hr. LaRouche fastslog, da vi mødtes med ham tidligere i dag, og som dernæst vil blive efterfulgt af vores spørgsmål fra institutionelt hold, der vil fokusere på et mere specifikt aspekt af hr. LaRouches bemærkninger, som Jeff også vil fokusere på, vil viderebringe i en kort form, og dernæst vil vi slutte aftenens udsendelse med en noget mere ekstensiv gennemgang af den nødvendige, positive løsning, der må gennemføres i den allernærmeste fremtid, præsenteret af Jason Ross.

Jeg vil bede Jeff Steinberg om at komme til talerstolen for at fortælle os, hvor vi står, med hensyn til, hvad der er sket i det korte tidsforløb, siden vi stod her i sidste uge, især mht. opgøret mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den svage position, som vi finder den amerikanske præsident Barack Obama i. Vær så god, Jeff.

Jeffrey Steinberg: Tak Matt.

De af jer, der så sidste uges udsendelse, vil huske, at vi tillagde det stor vægt, at den russiske præsident Vladimir Putin havde lanceret en overraskende og dramatisk flanke imod det krigsfremstød, der kommer fra præsident Obama og Obamaregeringen. For en uge siden stod det klart, at den russiske præsident Putin havde planer om at gennemføre en militær deployering efter invitation fra den syriske regering om at sende russisk udstyr og russiske rådgivere og sluttelig russiske styrker ind i Syrien for at gennemføre en knusende, konventionel militæroperation imod Islamisk Stat og de andre, salafist-oprørs-

² Justitsminister 1967-69 under præsident Lyndon B. Johnson

³ Demokrat; senator fra delstaten Alaska 1969-81

⁴ Lækket til offentligheden i 1971; oprindeligt tophemmelig dokumentsamling fra det amerikanske Forsvarsministerium om USA's engagement i Vietnamkrigen fra 1945-67.

grupper, især al-Nusra Front, der nu er blevet absorberet i den officielt saudisk-støttede Erobringshær.

Alene denne flanke repræsenterede et dramatisk skift i hele den globale, strategiske situation. Det tog Obamas Hvide Hus med paraderne nede, og det var et bevidst træk fra præsident Putin for at udmanøvrere den politik, der kommer fra Obamas Hvide Hus, og som var i færd med at drive verden hen imod en strategisk konfrontation mellem NATO og Rusland, og også Kina, og som efter al sandsynlighed ville have ført til en atomar udslettelse-krig.

Denne fare for krig er på ingen måde svækket, men som hr. LaRouche anteciperede, så gik præsident Obama i løbet af sidste uge totalt i den fælde, der blev opsat for ham i Syrien, på den måde, at Obama-præsidentskabet, som en underordnet, ejet enhed af det Britiske Imperium, med sit saudiske vedhæng, åbenlyst har haft en hemmelig alliance med Islamisk Stat, med Nusra Front og andre aflæggere af al-Qaeda, lige fra begyndelsen. Så, hele bedrageriet med den såkaldte amerikanske krig mod ISIS er nu åbenlyst afsløret.

Under vores diskussion for et par timer siden med hr. og fr. LaRouche var det overvejende punkt, som hr. LaRouche understregede, at Obamas svaghed og sårbarhed ikke alene kommer fra denne nu afslørede flanke med hans aktive engagement og støtte til den Islamiske front, al-Qaeda og disse salafist-jihadist-terroriststyrker, men at Obamas sårbarhed først og fremmest kommer fra det faktum, at han totalt er ejet af Wall Street og London, og Wall Street og London gennemgår en absolut uafvendelig, knusende bankerot. Vi så et glimt af dette med børskrakket med tilpasningen på 2000-3000 point, der fandt sted i løbet af de seneste uger. Men, den grundlæggende realitet er, at Wall Street er håbløst, uigenkaldeligt bankerot. Wall Street er ikke totalt kollapsedet pga. en illusion om, at der stadig er en bailout (bankredningspakke) i vente til Wall Street, der skal komme fra de amerikanske skatteborgeres skind, fra europæiske borgere gennem ECB's politik med kvantitativ lempelse (pengetrykning), og også fra andre.

Så bankerotten som kendsgerning kan ikke benægtes og er irreversibel. De bedste skøn går ud på, at der er for mellem 1,5 og 2 milliard dollars – det er et tusinde billion dollars – i rent spekulative kasinoværdipapirer på regnskaberne i de amerikansk-europæiske og japanske, såkaldte for-store-til-at-lade-gå-ned-banker. Denne gæld kan ikke betales, er uerholdelig, og det er en cancer, der er i færd med at ødelægge det transatlantiske områdes økonomier. Det kan ikke holde ret meget længere, og den simple og indlysende løsning, som vi vil diskutere i større detaljer senere her i aften, er, at den amerikanske Kongres omgående vedtager genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven.

Ganske enkelt at genindføre Glass-Steagall, og gennemtvinge præsidentens underskrift gennem et veto-sikkert flertal i begge Kongreshuse, vil bringe en ende på det bedrageri, at Wall Street-boblen skulle være noget som helst andet end grundigt bankerot. Og under Glass-Steagall kan vi gå igennem en lovmæssig proces med genetablering af solvente, men underkapitaliserede

kommercielle banker, og så vil hele Wall Street-boblen brase sammen. Ingen vil løfte en finger for at redde den med bailout, fordi den aldrig vil kunne reddes gennem bailout, og denne Wall Street-boble vil simpelt brase ud i bugten.

Dette vil betyde en enorm mængde tomme, kommercielle ejendomme i det sydlige Manhattan-område, som kan anvendes til gode, produktive formål, meget nemt, og meget hurtigt. Og det, vi så med Franklin Roosevelts præsidentskab, giver os alle de nødtiltag, der må tages sammen med Glass-Steagall, for at sætte USA og verdensøkonomien tilbage på en kurs mod genrejsning.

Når Wall Street går ned, går London selvfølgelig også ned. Når London går ned, går Obama også ned. Og kendsgerningen er, det er kontrollen over Obamas præsidentskab, illusionen om, at han på en eller anden måde har magt over tingene, men i virkeligheden er totalt under tøflen af London og Wall Street – når Obama først er fjernet, og det 25. forfatningstillæg er det perfekte, umiddelbare redskab til at gøre dette, så har vi også fjernet faren for krig. For, Wall Streets og Londons beordring af Obama til at gennemføre provokation efter provokation mod Rusland og Kina, er det faktum, at, i deres desperation forsøger de mennesker, der sidder på toppen af dette bjerg af ubetalelig gæld, at bluffe Rusland og Kina til kapitulation, således, at disse lande kan udplyndres for at videreføre denne gældsboble lidt længere.

Det er det rene vanvid, men i dette tilfælde er det dette vanvid, der ikke alene driver verden mod krig, men det er dette vanvid, der forklarer nøjagtigt, hvorfor det 25. forfatningstillæg er det passende redskab til at bringe Obama til fald, før der er en provokation, der tvinger Rusland til at respondere med gengældelse, og pludselig farer vi af sted på vejen til atomar udslettelse.

Præsident Putins handlinger, som vi annoncerede i denne udsendelse for en uge siden, er nu en offentlig hemmelighed. Det er blevet bekræftet af officielle erklæringer fra den russiske regering, gennem en række interviews, givet af unavngivne regeringsfolk, fra Det Hvide Hus og fra Pentagon, i løbet af de seneste 24-28 timer. Vi ved som kendsgerning, at et stort antal russiske militære transportfly er ankommet til Syrien i løbet af den seneste uge, har leveret den form for yderligere militær ildkraft, der midlertidigt vil sikre Assad-regeringens overlevelse, og næste trin vil blive en offensiv operation fra de Syriske Bevæbnede Styrker, med russisk assistance, imod Islamisk Stat, imod Nusra Front og imod de andre jihadist-styrker.

Der består en fare i denne situation, selvfølgelig. Faktisk er der nogle ledende, amerikanske politiske personer, der åbenlyst siger, at deres frygt går ud på, at vi er på vej mod en cubansk missilkrise, men den ene, enorme forskel, at der ingen sammenligning er mellem præsident John F. Kennedy og præsident Barack Obama. At have en galning ved roret på et tidspunkt med potentiel strategisk konfrontation mellem stormagter, er en af de største farer, menneskeheden nogen sinde har stået overfor, og vi kan ikke ignorere dette.

Men de handlinger, som præsident Putin har taget ved at sætte russiske militærmagt direkte bag krigen mod

Islamisk Stat og Nusra Front, og Erobringshæren, i selve Syrien, har fuldstændigt ændret det strategiske billede, på en meget vigtig, og potentielt meget positiv, måde.

Der er en umiddelbar situation, der kan udløses af et enkelt hår, og som også har udviklet sig omkring denne alvorlige situation. Obamas Hvide Hus konkluderede, sent i sidste uge, at de russiske handlinger var »dårlige« – uden at give nogen forklaring. Og faktum er, at Det Hvide Hus' synspunkt står helt i modstrid med andre elementer i den amerikanske regering; i Pentagon; i efterretningssamfundet; i Udenrigsministeriet. Nogle af ideerne om Rusland, der trådte til for at besejre Islamisk Stat, blev rent faktisk åbenlyst diskuteret i foråret, da udenrigsminister Kerry var i Sotji til møde med den russiske udenrigsminister Lavrov og med præsident Putin. Præsident Putin lagde frem på bordet, at Rusland har til hensigt at spille en betydningsfuld rolle i den globale krig mod terrorisme; imod de legitime terroristgrupper. Så der er nogen i den amerikanske regering, der siger, »Godt; hvis vi kan arbejde på dette på en koordineret måde, så kan vi knuse disse netværk og verden vil blive et bedre sted som resultat«. Men præsident Obama, der er et redskab for dette Britiske Imperium/Wall Street/Saudi-apparat, har ingen som helst interesse i at besejre Islamisk Stat eller Nusra Front. Faktisk har general David Petraeus, der officielt igen arbejder som national sikkerhedsrådgiver og rådgiver til præsident Obama om situationen i Irak og Syrien, åbenlyst erklæret, at USA burde acceptere og arbejde sammen med Nusra Front; som om al-Qaeda skulle være en slags venligere og mildere form for salafist-terrorisme end Islamisk Stat.

Vi ved, at, i de seneste flere år har [USA], under den påtagede skikkelse af at kæmpe imod Islamisk Stat og de tidligere al-Qaeda-former, som denne gruppe tidligere havde, åbenlyst ydet assistance til disse selv samme grupper for at gennemføre en kampagne for at vælte Assad-regeringen i Syrien. Husk, at præsident Obama, uden nogen efterretningsbriefinger om, at det kunne gennemføres med succes eller nogen sådan procedure, i august 2009 offentligt havde erklæret, at Assad skal væk; som om han kunne vifte med en tryllestav og fjerne ham fra embedet. Så Obama har beviseligt sagt, at hans prioritet er fjernelsen af Assad; selv om det skulle betyde at installere en Islamisk Stat-regering på Middelhavets østkyster.

Det her er ikke noget, som vi fremmaner. Tidligere chef for Forsvarets Efterretningstjeneste, general Michael Flynn, fortalte åbenlyst al-Jazeera i et interview den 29. juli, 2015, at han advarede Obamas Hvide Hus om, at levering af våben fra Benghazi til de syriske oprørsgrupper, der kæmpede imod Assad-regeringen, ville føre til etableringen af et jihadist-kalifat på Syriens og Iraks territorium. Denne advarsel kom han med i 2012; han tog gentagne gange til Det Hvide Hus som chef for Forsvarets Efterretningstjeneste. Som han fortalte al-Jazeera, så blev disse advarsler ikke bare ignoreret; det var ikke et spørgsmål om godartet forsømmelighed, men derimod blev en overlagt, politisk beslutning taget af Obama om at fortsætte med at levere støtte til Nusra Front, til det, der skulle fremkomme som Islamisk Stat. Og det er fortsat frem til i dag. Det faktum, at de kontrollerer udstrakte

bælter af territorium i det nordlige Syrien, skyldes den kendsgerning, at USA, Tyrkiet, Saudi Arabien, Qatar og andre deltog i en de facto flyveforbudszone over denne nordlige region i Syrien. Husk, at, efter anmodning fra Tyrkiet, deployerede NATO-lande inkl. USA Patriot-missilbatterier helt op ad den tyrkisk-syriske grænse; hvilket betød, at ethvert syrisk militærfly fra regeringen, der forsøgte at gennemføre enten tæt luftstøtte til syrisk tropper på jorden, der kæmpede mod ISIS eller Nusra, eller som gennemførte bombeoperationer i den nordlige del af landet, ville stå over for truslen om NATO-militæraktion. Så, under den falske skikkelse af at forsvare imod syrisk krænkelse af tyrkisk luftrum, skabte USA, Tyrkiet og andre NATO-lande en flyveforbudszone; et område, hvor ISIS og Nusra kunne operere uhindret af truslen om luftangreb. Så området omkring Aleppo og de fleste dele af det nordlige Syrien er blevet overgivet til jihadisternes kontrol; og ansvaret for dette ligger direkte på præsident Obamas skuldre.

Så alt dette er kendt; og præsident Putin, der erkendte denne sårbarhed, foretog den ene flankemanøvre, der med garanti ville få Det Hvide Hus til at flippe helt ud – især præsident Obama, Valerie Jarrett, Michelle Obama; denne inderkreds. Og det var, at Rusland foretog et reelt træk ind i Syrien for at forsvare en suveræn regering under angreb af jihadiststyrker; og at forberede sig på at kunne gennemføre troværdige militæroperationer, der kan udlette ISIS og Nusra Front på kort tid. Siden Rusland foretog dette indledende træk, som vi rapporterede til jer, vore lyttere og seere, for en uge siden, har Obama-regeringen responderet forudsigeligt i forhold til sin profil. De forenede Stater begyndte at lægge pres på NATO-allierede; vi kender tilfældet med Bulgarien og Grækenland om ikke at tillade russiske fly at gennemføre overflyvninger over deres luftrum for at komme ind i Syrien med humanitærhjælp, såvel som den militærhjælp, som russerne åbenlyst og legalt leverer, under bilaterale, traktatmæssige aftaler, som alle i hele verden kender til. Så i denne uge rettede Bulgarien sig ind og annoncerede, at de ville nægte russiske fly adgang til luftrummet over Bulgarien. Tilfældet Grækenland er lidt mere uvist; der har været modstridende rapporter. Og der er selvfølgelig ingen græsk regering i øjeblikket, fordi der skal være nyvalg den 20. september; og Grækenland har været underkastet den form for 'nøjsomhedspolitik' – nedskæringspolitik – der fører til mord på folket, og som også har været karakteristisk for Obama-regeringen over for USA.

Så nu er Iran trådt frem og har sagt, at russiske fly vil få tilladelse til overflyvning over iransk luftrum; men, hvis man ser på et kort over regionen, så må de russiske fly, når de først har overfløjet iransk luftrum, enten overflyve irakisk eller tyrkisk luftrum for at komme ind i Syrien. I Iraks tilfælde kontrollerer Det amerikanske Luftvåben effektivt luftrummet over Irak. I tilfældet Tyrkiet, der har spillet en afgørende faktor i promoveringen og støtten til ISIS og Nusra Front, så har Tyrkiet tidligere tvunget russiske fly til at lande og blive undersøgt, før de kunne flyve videre til Syrien.

Med andre ord, så var Obamas respons på et fornuftigt og legitimt træk fra Putins side at gennemtvunge en blokade; eller i det mindste forsøge at gennemtvunge en blokade mod Ruslands assistance til den syriske regering. Hvordan dette vil udspilles i løbet af de nærmeste dage ved vi ikke; men den kurs, som Obama har fulgt, er det rene galskab, og placerer nu den syrisk-irakiske situation i den samme ramme, hvor en hændelse under overflyvning, en hændelse, hvor amerikanske F-22'ere, der flyver uautoriserede kampoperationer over syrisk luftrum, med russiske fly, der, i nogle tilfælde, sandsynligvis allerede er på jorden og i andre vil ankomme meget snart. Man ser faren her; man ser potentialet for en gentagelse af den slags ting, som Kennedy og Krustjov måtte håndtere i oktober 1962 til havs, pga. USA's flådeblokade af Cuba. Og, som jeg sagde tidligere – og det er hr. LaRouche helt enig i – så er der ingen sammenligning mellem præsidenten Obama og præsident John F. Kennedy.

Der er også den kendsgerning, at denne udsendelse sker den 11. september; vi har optaget udsendelsen forud, den 10. september. Men, den 11. september er 14-års dagen for de oprindelige 11. september angreb, og 3-års dagen for angrebene i Benghazi, under Obamas vagt, og hvor den amerikanske ambassadør og tre andre embedsmænd blev dræbt af den selv samme al-Qaeda-gruppe, som Obama stædigt allierer sig med ved at levere våben og yde anden luftstøtte og andre midler for at vælte Assad-regeringen, selv, hvis dette skulle resultere i etableringen af en endnu stærkere jihadist-bastion på Middelhavets østkyster. Som Matt indikerede, så var kongen af Saudi-Arabien for en uge siden på dato i Washington, hvor han mødtes med præsident Obama i Det Hvide Hus. Dette var det samme som at spytte i ansigtet på alle de overlevende fra det oprindelige 11. september-angrebene og Benghazi-angrebet, samt familiemedlemmerne og andre, der var ofre for disse tragedier. Præsident Obama nægter fortsat stædigt af deklassificere de 28 sider fra den oprindelige Fælles Kongresundersøgelse, der ville afsløre, i hvilken grad, den saudiske regering støttede flykaprerne fra 11. september. På samme måde, som Wall Streets bankerot sluttelig aldrig kan skjules, aldrig kan forhindres; således kan det samme siges om sandheden om 11. september. Sandheden vil sluttelig komme frem; og jo før, des bedre. Men i mellemtiden, så vil dette forblive en national skam og en nationale tragedie for hvert eneste minut, hvor præsident Obama stædigt allierer sig, og ved forlængelse også USA, så længe han forbliver i embedet, med den anglo-saudiske organisation, der stod bag 11. september.

Så altså, alle disse begrundelser er der; alle beviserne er tilgængelige. Spørgsmålet er, er det ikke på tide at få præsident Obama fjernet fra embedet? Og findes der ikke, i Obamas regering, et antal mænd og kvinder med tilstrækkelig meget karakter, og som ved, at de burde påberåbe sig det 25. forfatningstillæg, før der sker yderligere tragedier. Obama vil gå ned sammen med Wall Street; det skal man ikke tage fejl af. Nøglespørgsmålet er, om dette vil ske på en lovmæssig måde gennem genindførelsen af Glass-Steagall; hvilket vil gøre en ende på London/Wall Street-imperiets magt; hvilket vil bringe

Obama til fald. Vil dette ske, før en eller anden provokation, der kommer fra Obama efter ordre fra briterne, resulterer i en stor, militær tragedie – som måske vil føre til, og inkludere, en atomar udslettelseskrig? Det er det spørgsmål, der er på bordet netop nu; og årsagen, som er problemets rod, er den kendsgerning, at London og Wall Street er bankerot. Og denne kendsgerning kan aldrig blive glemt, indtil vi har underkastet hele denne struktur en lovmæssig konkursbehandling og lanceret den form for ægte, økonomisk genrejsning, som amerikanere i fortiden har været i stand til at præstere.

Matthew Ogden: Mange tak, Jeff.

Vores næste spørgsmål vedrører netop dette tema; og det er direkte relateret til flygtningekrisen, de mennesker, der en masse flygter fra virkningerne af krigen i Mellemøsten og Nordafrika – især Syrien. Det forbinder dette til det transatlantiske finanssystems kollaps. Jeg vil bede Jeff besvare dette spørgsmål kortfattet; dernæst vil Jason Ross forklare lidt mere detaljeret, hvad den positive løsning til dette må være.

Spørgsmålet lyder som følger: »Hr. LaRouche, den tyske regering vil bruge ekstra 6 mia. euro, eller ca. 4,4 mia. dollar, på at håndtere dette års rekordstore indstrømning af flygtninge. Dette har Tysklands regerende koalition meddelt. Embedsfolk på både forbundsstats- og delstatsniveau vil få 3 mia. euro til hjælp til at huse de 800.000 mennesker, der forventes at ankomme til Tyskland i år. Centralregeringen planlægger at frigive yderligere 3 mia. euro for at finansiere sine egne udgifter; såsom at udbetale socialhjælp (eks. startydelse) til de nyankomne. Ledere fra Angela Merkels koalition har også aftalt andre forholdsregler, såsom at fremskynde asylprocedurer, samt opførelse af krisecentre. Spørgsmålet lyder, hvilken form for økonomiske og sociale implikationer vil dette efter Deres mening få i Tyskland?«

Steinberg: Den politik, som den tyske regering har vedtaget, er virkelig temmelig ekstraordinær. Det repræsenterer et dramatisk skift i tysk politik. Husk, at for blot få uger siden insisterede Tyskland, via finansminister Schäuble, på at gennemtvunge brutale, virkelig morderiske betingelser over Grækenland i form af den tredje bailout. Og vi har set denne proces udspilles hen over de seneste 18 måneder. Men, som et resultat af det, jeg ville beskrive som et alment udbrud af en humanitær impuls fra den tyske befolkning – manden på gaden – har Merkel-regeringen foretaget en dramatisk kovending; de har taget føringen i Europa og sagt, at Europa har en forpligtelse til at gøre noget ved den humanitære katastrofe, der er blevet skabt af de krige, som Obamaregeringen, og Bushregeringen før denne, med generøs støtte fra Tony Blairs britiske regering, François Hollandes, og før dette Sarkozys, franske regering, og som gav os Libyenfiaskoen, som vi stadig lever med. Så Tyskland har gennemgået en meget dramatisk omvendelse; det minder mig nærmest om »Et Juleeventyr« (Dickens), hvor Scrooge udviklede et hjerte og en sjæl. Men pointen er dybere; at den tyske regering, der har brudt med denne 'nøjsomhedspolitik' – nedskæringer – og politikken med lukkede

grænser og åbnet sine arme til 800.000, for det meste syriske flygtninge i år og for 500.000 om året for en ubestemt fremtid, har forandret Europas karakter på en meget positiv og fundamental måde. Det har også meget dybtgående implikationer for Tyskland; for effektivt at kunne absorbere millioner af flygtninge må Tyskland gennemgå en temmelig dybtgående forandring i den økonomiske politik. I perioden efter krigen har Tyskland også altid repræsenteret Europas motor, mht. økonomi, vareproduktion, videnskab og teknologi. Dette er gået kraftigt ned i de senere år; men, for rent faktisk at kunne absorbere disse immigranter, må Tyskland vende tilbage til denne klassiske politik. De må gennemgå en højteknologisk ekspansion; de må, uden for Tysklands grænser, deltage i hele politikken med den Eurasiske Landbro, der er blevet vedtaget og aktivt promoveret af den kinesiske regering under præsident Xi Jinping. Det betyder, at Tyskland atter må alliere sig med Rusland; må samarbejde om udviklingen af Østeuropa og videre til Rusland og Asien, hvor det asiatiske Stillehavsområde nu som helhed er planetens virkelige, økonomiske motor. Så det betyder altså, at Tyskland må bryde med nedskæringspolitikken, den radikale, grønne ideologi og afindustrialiseringen under denne grønne ideologi, der i løbet af de seneste årtier har ødelagt økonomierne i det transatlantiske område.

Tyskland foretager en dybtgående og fundamental indgriben i den globale og eurasiske situation ved at demonstrere en vis venlig handling, og også, at man her responderede til en strategisk nødsituation. Tyskland må gennemgå et fundamentalt politisk skift; hvilket vil betyde, at Tyskland vil blive mere og mere integreret i politikken med ét bælte, én vej, i politisk og økonomisk samarbejde med Rusland. Der har været en historisk 'ostpolitik' i Tyskland, der mindst går hele vejen tilbage til Bismarcks kanslerskab; da Bismarck intervererede imod krig på det europæiske kontinent ved at indgå bestemte diplomatiske og økonomiske aftaler med Rusland. Så Tyskland har en historie og en kapacitet til at gennemføre denne form for dramatiske skift i politikken, med det, vi har set som respons på denne immigration, denne flygtningekrise. Dette moralske standpunkt, som den tyske regering har taget, betyder, at de nu må tage det næste skridt og foretage de nødvendige ændringer i politisk økonomi for med held at følge op på det implicit humanitære løfte, som de har givet disse flygtninge, der er ofre for anglo-amerikanernes krige i de seneste 30 år.

Ogden: Tak Jeff.

Jeg vil nu gerne bede Jason Ross om at komme til talerstolen for at uddybe lidt mere om den generelle, nødvendige, positive løsning. Som Hr. LaRouche specificerede i dag, så medfører Wall Streets og det transatlantiske finanssystems totale bankerot ikke alene en omgående vedtagelse af Glass-Steagall, der vil lukke hele foretagendet ned og sætte det under konkursbehandling, som Franklin Roosevelt gjorde det, men det medfører også vedtagelse af et nyt kreditsystem. Vi har set en masse omkring dette i løbet af det seneste år, i form af diskussioner, der er opstået i forbindelse med Asiatisk Infrastruk-

tur-Investeringsbank, AIIB, som Kina tog initiativ til, og BRIKS' Ny Udviklingsbank, som er i billedet af det, som hr. og fr. LaRouche har kæmpet for i 40 år, i form af en ny, international, økonomisk orden og det, der oprindeligt hed den Internationale Udviklingsbank. Men implikationen heraf i USA er af umiddelbar relevans, og presserende nødvendig betydning. Jeg vil gerne bede Jason komme og tale om dette nye kreditsystem.

Jason Ross: Tak.

Jeg mener, at det også er meget interessant at sammenligne situationen i dag med den måde, hvorpå USA har handlet rent historisk. For at foretage et par sammenligninger, lad os se på tiden efter Anden Verdenskrig, hvor Marshallplanen ydede kredit til genopbygningen af Europa, hvilket gjorde det muligt for Tyskland at få et økonomisk mirakel på det tidspunkt. Lad os se på MacArthurs involvering i genopbygningen af Japan, der oplevede en forbløffende økonomisk udvikling i denne periode efter krigen, baseret på ideerne fra det foregående århundredes Meiji-genrejsning. Ser man på den politik, der efter krigen blev vedtaget i Korea af præsident Park, og som havde den japanske fremgangsmåde som model, ser man et utroligt – og endnu et eksempel, undskyld. Borgerkrigen; Lincolns indsats for at genopbygge Syden, det arbejde, Ulysses Grant gjorde i Syden for at udvikle denne del af landet. Med fortsættelse ind i Franklin Roosevelts periode og Tennessee Valley Authority; blandt de Fire Hjørners projekter, som Roosevelt gennemførte, så var det Syden, der fik det største udbytte, den mest dramatiske transformation i levestandard, hvordan folk levede, takket være Tennessee Valley Authoritys integrerede, økonomiske udvikling. Hvilket var en model for økonomisk udvikling og ressourcestyring for hele verden.

Sammenlign dette med nutiden. Vi har netop hørt og diskuteret om flygtningesituationen. Over halvdelen af den syriske befolkning lever ikke længere i det, der havde været deres hjem; de lever enten som internt omplacerede folk, eller som flygtninge i andre nationer. Millioner af irakere; Afghanistan er et stort rod; jeg tror, at blot det, at sætte tiden efter Anden Verdenskrig, eller tiden efter Borgerkrigen, i kontrast til det, vi har set i disse lande, er meget, meget sigende. Vi har nu en mulighed, takket være denne flanke, der er ved at blive åbnet af Putins handlinger i Syrien, og på lignende måde Kinas handlinger mht. for Afghanistan for at få reel udvikling i det land. Alt dette som en del af politikken med ét bælte, én vej, den Nye Silkevej, de projekter, som Kina står i spidsen for, for intern udvikling; landbaseret udvikling tværs over det eurasiske kontinent og videre endnu. Projekter, der, i deres overordnede form, er blevet promoveret af hr. og fr. LaRouche i årtier; vi ser en mulighed for, at USA tilslutter sig dette, og følger en fremgangsmåde, der er i overensstemmelse med vores historiske identitet, med Washingtons og Hamiltons arbejde hen imod skabelsen af en nationaløkonomi, hen imod at have national kredit til rådighed til at finansiere udviklingen af industrier, med nationens forbedring som mål. Med Abraham Lincolns »Anden Amerikanske Revolution«, og dens gennemførelse af Grant; og igen, under Franklin Roosevelt.

Jeg vil gerne oplæse et kort citat fra Roosevelts første indsættelsestale i 1933.⁵

Han sagde dengang:

»De samvittighedsløse pengevekselerers handling måde står anklaget ved den offentlige meningsdomstol, og menneskers hjerte og sind har forkastet dem.

Sandt nok har de forsøgt, men deres indsats har været støbt efter en udlevet traditions form. Konfronteret med mangel på kredit har de blot foreslået at låne flere penge. Frataget profittens dragende magt, ved hvilken de får vort folk til at følge deres falske lederskab, er de tyet til formaningstaler, og plæderer grådskvalt om genoprettet tillid. De kender kun en egennyttig generations love. De har ingen vision, og hvor der ikke er nogen vision, går folket til grunde.«

Roosevelt fortsatte:

»Vekselererne er nu flygtet fra deres højsæde i vor civilisations tempel. Vi kan nu føre dette tempel tilbage til de gamle sandheder. Målestokken for denne tilbageførsel ligger i graden af anvendelse af samfundsmæssige værdier, der er mere ædle end blot og bar monetær profit.

Lykke ligger ikke i den blotte besiddelse af penge; den ligger i glæden ved bedrifter, i fryden over skabende indsats. Glæden og den moralske stimulering ved arbejde må ikke længere blive glemt i det vanvittige jagt efter flygtig profit. Disse mørke dage vil være alle omkostningerne værd, hvis de lærer os, at vor sande bestemmelse ikke er at lade sig tjene, men at tjene os selv og vore medmennesker.«

Med Roosevelts tiltrædelse i embedet på et tidspunkt, hvor de fleste af nationens banker var ophørt at fungere, hvor et mordforsøg, der tog en betydningsfuld borgmesters liv, men havde Franklin Roosevelt som sit tilsigtede offer, fandt sted selv før hans indsættelse, kom Roosevelt – som man kunne høre i det ovenstående, forskellen mellem penge og kredit – ind med saneringen, reorganiseringen, af banksystemet. Gennem vedtagelsen af Glass-Steagall, loven fra 1933, som vore seere utvivlsomt er bekendt med, og som opdelte investeringsbankforetagender, kommercielle banker og finansforsikring; og gjorde det muligt at adskille realøkonomien fra Wall Street. Noget, som vi nu atter, som en presserende handling, må gøre i dag; at udskille os fra Wall Streets og City of Londons synkende vrag. At frigive vore produktive kræfter for at frigive kredit til promovring af skabelse af reel rigdom gennem reel produktion. På trods af de innovationer, som Wall Street hævder at have skabt i årtiernes løb – og nogle af dem særdeles eksotiske i den senere tid – så har disse Wall Streets innovationer ikke haft nogen posi-

tiv effekt på realøkonomien. Faktisk det stik modsatte. Så hvis vi afkaster dette, når vi vedtager Glass-Steagall, når vi genindfører den opdeling; når vi ikke længere knytter vores skæbne sammen med investeringsbankernes, og åbner os selv op til at spille den rolle, vi har haft i fortiden – den rolle, der indledtes under denne første Washington-regering, gennem Alexander Hamiltons rolle – ser vi er verden, i hvilken vi kan spille en meget betydningsfuld rolle i denne forstand. En verden, der i stigende grad domineres af den rent ud sagt oprindelige, amerikanske synsmåde, og som i dag gennemføres af BRIKS-nationerne gennem AIB og gennem denne Nye Silkevej. Og gennem, at vi selv går med i denne politik, i denne økonomiske kurs, kan vi genopbygge vores fysiske økonomi; vi kan blive en produktiv nation. Og vi kan blive en førende, videnskabelig nation på en dybereliggende måde; hvor projekter, der med overlæg er blevet underfinansieret, såsom forskningen i fusionsenergi, kan opnå deres fulde potentiale. Og vi kan investere i den sande skabelse af økonomisk rigdom, der ligger åben for vores art på en måde, der ikke eksisterer for andre arter, med udviklingen af vores intellekts skabende evner, der kan transformere vores forhold til naturen (universet), og øge det antal mennesker, der kan opretholde livet.

Dette er hjertet i økonomi; dette meget grundlæggende mål for den menneskelige arts potentielle befolkningstæthed er den måleenhed, som LaRouche har vedtaget i sin, økonomiske undervisning, sin økonomiske anskuelse, med, på en meget fundamental måde, at skelne en global forøgelse af artens evner til fysisk skabelse fra en ophobning af monetær profit, hvilket er Wall Streets fremgangsmåde. Og krisen i dag, muligheden for at have en betydningsfuld flankeoperation på den politiske front og på den økonomiske front, giver os mulighed for at genvinde denne evne til virkeligt at være amerikanere. Og vi drager ud på en færd for økonomisk genrejsning, hvor der er en hel del, vi kan gøre; og det kan ske meget hurtigt, under anførsel af denne genindsættelse af Glass-Steagall.

Ogden: Mange tak, Jason.

Hvad vi her i aften har hørt vil blive centrum for diskussionerne ved den internationale konference, der vil fine sted på Manhattan i morgen, den 12. september, fra 1pm til 9 pm; den sponsoreres af Schiller Institutet. Hvis du er i området, så kontakt vores kontor i New York, og deltag; man skal tilmelde sig på forhånd, men vi indbyder dig til at deltage. Kan du ikke komme personligt, så følg med live, eller se videooptagelsen.⁶ Dette vil selvfølgelig være indledningen, der vil anslå tonen for de næste 30 dage, hvor verdens øjne vil være rettet mod New York City pga. af mødet i FN's Generalforsamling. Vi har til hensigt at forme denne diskussion, inklusive den fremlæggelse, som I netop hørte fra Jason om spørgsmålet om arbejdskraftens produktive evne og forøgelsen af den menneskelige arts potentielle befolkningstæthed; dette forklares detaljeret i den EIR Specialrapport, der også vil udkomme. Og som er planlagt tidsmæssigt til at udkom-

⁵ Hele talen i dansk oversættelse kan læses her:

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=7330>

⁶ <http://schillerinstitut.dk/si/?p=8094>

me samtidig med dette klimatopmøde, der skal finde sted i begyndelsen af FN's Generalforsamling. Dette vil vi gå mere i dybden med senere, er jeg sikker på, og der kommer flere detaljerede fremlæggelser om dette spørgsmål. Men med dette, så kom til denne konference, der finder sted i New York i morgen.

Vi vil gerne sige tak for at være med os her i aften. Jeg vil gerne takke Jeff og Jason, og opfordre jer til at blive på denne kanal, larouchepac.com.

God nat.